

ТВ ФИЛМ О ЖИВОТУ И О СМРТИ

Ужасно је тешко писати о животу... а још теже о смрти... Свака смрт је трагична и бесмислена. Сваки живот је драгоцен и вредан. У једној ноћи ужаса изгубљена су шеснаест живота. Зашто? На то питање нема одговора?

Телевизија је као светионик који осветљава одређене личности и догађаје из наше даље и ближе прошлости и чува их од заборављања. Филмска слика не може да дочара сву трагику која је остала у нашем сећању и нашим душама. У разрушеној згради Телевизије Београд, у пламену су нестале наше наде и веровања у неки бољи и хуманији свет...

ТВ филм *О живоју и о смрти* није филм о конкретним људима ни о онима који су учествовали у том злочину нити о жртвама тог злочина... Филм је уметничко виђење догађаја и људи сурових деведесетих година... то су људи из нашег окружења, из нашег комшилука... људи које свакодневно срећемо... људи који су имали снове, жеље, планове за будућност... а све је то прекинуто тим суровим и бездушним чином бомбардовања... Људи који живе између очаја и наде... и оно што је најтрагичније, њиховим животима и њиховим судбинама управљају неки други а не они сами...

Живот има своју тамну и своју светлу страну... Живот добија вредност кроз патњу... али је љубав за слободом изнад живота... Једно од најлепших и најзначајнијих дела у историји уметности је слика „Герника“ Пабло Пикаса, инспирисана нацистичким бомбардовањем села Герника у Шпанији 1937. године... Једна апстрактна слика на узбудљив и осве-

шћујући начин говори о једном конкретном историјском догађају. Она не приказује сам догађај већ низом снажних ликова подсећа на агонију рата. Сваки аутор има право да одређене историјске догађаје представи на свој начин. То је уметничко виђење тих догађаја које није увек у директној вези са правим догађајима. Трауме из деведесетих су свеже, многи су доживели личне трагедије, и веома емотивно доживљавају све што је везано за тај период...

Сила је често изнад правде. Спирала зла не успева да се заустави. Због тога снимамо филмове, пишемо драме и романе, сликамо и компоњујемо.

Уметност у нама рађа жељу за лепим... уметност нам помаже да се издигнемо изнад сиве, баналне свакодневице. Да заборавимо на свет у коме живимо и да сањамо о неком лепшем и праведнијем свету... Уметност нам помаже да будемо неко други... бар на тренутак док се наши снови као морски таласи не разбију о сурову стварност...

Филм *О живоју и о смрти* је једно могуће уметничко виђење велике трагедије, бомбардовања зграде РТС-а које се догодило за време НАТО агресије на Србију 1999. године. Ко се бори тај може и да изгуби, али ко се не бори тај је већ изгубио...

Мртве не можемо да вратимо у живот. Али можемо да сачувамо успомену на њих...

Предраг Перишић